



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1278

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
1.125.	— Decret privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru.....	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
Decizia nr. 603 din 16 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (6 ¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006		2-4
Decizia nr. 671 din 29 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule		5-8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 103 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Florin-Vasile Cîțu în calitate de candidat la funcția de prim-ministru, pentru a cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și listei noului Guvern, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 22 decembrie 2020.
Nr. 1.125.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A Nr. 603**

din 16 iulie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (61)
din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (61) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.318/211/2017 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.358D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 iunie 2020, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 iulie 2020, când a constatat că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbaterile publice, astfel că a amânat pronunțarea pentru data de 16 iulie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea civilă nr. 9.670/CC/2017 din 7 august 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.318/211/2017, **Judecătoria**

Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (6¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de încuviințare a executării silite pornite în vederea realizării unei creanțe decurgând din anumite facturi emise pentru servicii de salubritate prestate consumatorului debitor.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că factura emisă de către furnizorul de servicii de utilități publice reprezintă un act unilateral ce emană de la acesta, care poate avea, în mod obișnuit, numai valoarea unui înscris sub semnătură privată, supus aprecierii instanței, prin prisma valorii sale probatorii. Raporturile dintre furnizor și beneficiar în legătură cu prestarea serviciilor de utilități publice sunt trasate numai prin contractul încheiat în acest sens, care este asumat expres de către consumator, prin semnătură, ceea ce denotă acordul său explicit asupra termenilor raportului juridic. Nu aceeași este situația facturii eliberate unilateral de către furnizor. Prin textul de lege criticat nu s-a făcut nicio diferențiere după cum factura emisă de către prestator este sau nu asumată expres de către beneficiar. Or, prin atribuirea de titlu executoriu unui înscris unilateral emanând chiar de la creditor, fără a fi însușit explicit de către debitor, se încalcă dreptul la un proces echitabil, raportat la specificul pe care îl presupune procedura de încuviințare a executării silite. Sunt nesocotite egalitatea de arme și dreptul la apărare în cazul în care factura necomunicată consumatorului și neacceptată expres de acesta este susceptibilă de a sta la baza inițierii urmăririi împotriva sa, la solicitarea operatorului de servicii. În procedura de încuviințare a executării silite, debitorul nu poate invoca niciun fel de apărări și nu pot fi cercetate nici fondul relației intervenite între creditor și debitor, prin prisma contractului de furnizare a serviciilor de utilități publice încheiat, și nici executarea lui de către prestator. Totodată, prevederile criticate nu satisfac exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, utilizatorul neputând anticipa dacă neplata facturii determină demararea executării silite sau, dimpotrivă, este necesară promovarea unei acțiuni civile de către prestator. Se încalcă și art. 126 alin. (1) din Constituție, întrucât instanțele judecătorești nu își mai pot exercita prerogativa exclusivă de înfăptuire a justiției.

5. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

6. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, considerând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate.

7. **Avocatul Poporului** nu și-a exprimat punctul de vedere, arătând că a ridicat direct excepția de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate în cauza de față, aceasta fiind soluționată prin Decizia nr. 805 din 6 decembrie 2018.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 42 alin. (6¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 5 martie 2013, cu modificările și completările ulterioare, care au următoarea redactare: „(6¹) *Factura emisă pentru serviciile de utilități publice constituie titlu executoriu.*”

11. În opinia instanței autoare a excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 51/2006 stabilește cadrul juridic și instituțional unitar, obiectivele, competențele, atribuțiile și instrumentele specifice necesare înființării, organizării, gestionării, finanțării, exploatării, monitorizării și controlului furnizării/prestării reglementate a serviciilor comunitare de utilități publice. În înțelesul legii menționate, serviciile comunitare de utilități publice sunt definite ca totalitatea activităților reglementate prin această lege și prin legi speciale, care asigură satisfacerea nevoilor esențiale de utilitate și interes public general cu caracter social ale colectivităților locale, cu privire la alimentarea cu apă, canalizarea și epurarea apelor uzate, colectarea, canalizarea și evacuarea apelor pluviale, alimentarea cu energie termică în sistem centralizat, salubritatea localităților, iluminatul public, alimentarea cu gaze naturale, administrarea domeniului public și privat al unităților administrativ-teritoriale, transportul public local, transportul public local de călători, precum și altele asemenea (art. 1 din Legea nr. 51/2006).

13. În cauză, critica de neconstituționalitate, referitoare la caracterul de titlu executoriu pe care legea îl recunoaște facturii emise pentru furnizarea de servicii de utilități publice, a fost formulată în contextul recuperării unui debit generat de neachitarea unei facturi pentru prestarea unor servicii de salubritate.

14. Prin Decizia nr. 188 din 21 martie 2017 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 22 mai 2017, Curtea a examinat constituționalitatea prevederilor similare cuprinse în art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, potrivit cărora factura emisă pentru furnizarea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare constituie titlu executoriu. Prin decizia citată (paragraful 24), Curtea a constatat că art. 638 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă prevede că „*Sunt, de asemenea, titluri executorii și pot fi puse în executare silită: [...] titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie*”. Curtea a reținut că această categorie de „alte titluri executorii” este una mai largă și cuprinde și acele înscrisuri cărora legea le

recunoaște putere executorie. În cazul acestora din urmă, Curtea a observat că textul nu distinge nici după emitenții sau beneficiarii înscrisurilor, nici după cum sunt înscrisuri autentice sau sub semnătură privată și nici după cum sunt înscrisuri pe suport informatic, pe suport electronic sau pe suport de hârtie. Prin urmare, aplicând principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, Curtea a reținut că, în privința acestora din urmă înscrisuri, pentru a fi titluri executorii, este necesar și suficient ca legea să le recunoască putere executorie sau, mai exact, să prevadă că pot fi puse în executare silită.

15. În acest context, Curtea a constatat că prevederile art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată, care prevăd că „*Factura individuală pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare constituie titlu executoriu*”, se încadrează în categoria prevăzută de Codul de procedură civilă ca fiind „alte titluri executorii” și cărora legea le recunoaște putere executorie. Curtea a subliniat că, în situația în care utilizatorii debitori nu recunosc sumele datorate/cuprinse în factura care constituie titlu executoriu, aceștia pot contesta aceste sume, în condițiile legii, fiind respectat, astfel, dreptul de acces liber la justiție și dreptul la apărare (paragraful 24).

16. Prin decizia menționată, Curtea a făcut trimitere și la textul cuprins în Legea nr. 51/2006, ca lege generală în materie, observând că, prin această reglementare, legiuitorul a uniformizat legislația aplicabilă pentru toate serviciile de utilități publice, astfel încât toți operatorii de servicii de utilități publice să poată beneficia de puterea de titlu executoriu a facturilor emise pentru asemenea servicii. Curtea a constatat că legiuitorul a optat pentru o atare soluție legislativă având în vedere domeniul specific al serviciilor publice, pentru a se putea asigura recuperarea cu celeritate a contravalorii serviciilor furnizate, împrejurare față de care se poate asigura și continuitatea acestora.

17. De altfel, prin conferirea de valoare executorie unui document care atestă o obligație de plată, textul face aplicarea principiului consacrat de art. 632 din Codul de procedură civilă, în sensul că executarea silită se poate face nu numai pe baza unei hotărâri judecătorești investite cu formulă executorie, ci și

în virtutea unui titlu executoriu prevăzut de lege. Prin instituirea acestei proceduri, legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silite și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu (a se vedea Decizia nr. 380 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 574 din 12 august 2011).

18. De asemenea, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 805 din 6 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 211 din 18 martie 2019, paragrafele 24 și 25, referitor la factura emisă pentru furnizarea de servicii de utilități, că, potrivit art. 42 alin. (9) din Legea nr. 51/2006, data emiterii se înscrie pe factură, iar termenul de scadență se calculează de la această dată, astfel încât beneficiarii serviciului comunitar de utilitate publică se pot conforma obligațiilor rezultate din contractul de furnizare a acestui serviciu. Mai mult, textul legal criticat prevede că factura se emite cel târziu la data de 15 a lunii următoare celei în care prestația a fost efectuată, fiind un element previzibil și determinat care se caracterizează prin periodicitate și constanță, beneficiarul serviciului neputând invoca necunoașterea acestei date de referință.

19. Totodată, Curtea a observat că legiuitorul a acordat beneficiarilor serviciului public o perioadă de grație, de până la 30 de zile de la data scadenței, la expirarea căreia se aplică penalități de întârziere care se datorează cu prima zi după data scadenței, sunt egale cu nivelul dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare, fără ca valoarea lor totală să depășească valoarea facturii, și se constituie venit al operatorului [art. 42 alin. (10) din Legea nr. 51/2006]. În acest context, Curtea a reținut că norma nu este lipsită de precizie, claritate și previzibilitate, termenele prevăzute de lege fiind suficiente atât pentru comunicarea și primirea facturii, cât și pentru achitarea contravalorii acesteia.

20. În consecință, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile formulate de autoarea prezentei excepții, caracterul de titlu executoriu al facturii de utilități nefiind de natură să contravină dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil și neaducând atingere prerogativelor instanțelor judecătorești conferite acestora prin lege în ceea ce privește procedura executării silite.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Judecătoria Cluj-Napoca în Dosarul nr. 16.318/211/2017 și constată că dispozițiile art. 42 alin. (6¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cluj-Napoca și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 671

din 29 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, excepție ridicată de Sarossy Attila Ferenc în Dosarul nr. 2.013/102/2018 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 394D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta învederează faptul că instituirea unor condiții pentru exercitarea unor acțiuni nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor constituționale, ci o modalitate de a preveni exercitarea abuzivă a unui drept.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.013/102/2018, **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Sarossy Attila Ferenc într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri, formulată în contradictoriu cu pârâta Administrația

Județeană a Finanțelor Publice Mureș și Administrația Fondului pentru Mediu.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prin instituirea sancțiunii procedurale a decăderii din dreptul de a formula cererea de restituire, legiuitorul s-a raportat la un demers prealabil, circumscris prevederilor art. 7 din Legea nr. 554/2004, apreciind *ab initio* că depășirea termenului de 31 august 2018 conduce în mod automat la pierderea dreptului de a mai solicita restituirea taxei cu pricina. Învederează, de asemenea, faptul că depunerea sau nedepunerea cererii în interiorul termenului prevăzut de lege nu scade cu nimic din realitatea existenței dreptului de proprietate, acesta neputând fi limitat prin sancțiuni de ordin procedural, atât timp cât sub aspectul substanței sale legiuitorul l-a recunoscut deja în prealabil. Totodată, cum taxa în sine are o vechime apreciabilă, impunerea unui termen limitat de timp apare ca o restrângere nejustificată și discreționară a dreptului de proprietate pe care, *ab initio*, legiuitorul totuși l-a recunoscut (asupra taxei achitate *in illo tempore*).

6. **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța de judecată apreciază că legiuitorul a condiționat exercitarea dreptului la restituirea sumelor achitate cu titlu de taxă specială, taxă de poluare, taxă pentru emisii poluante și timbru de mediu de respectarea termenului prevăzut de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017, în interiorul căruia trebuia înregistrată cererea de restituire la organul fiscal competent. Învederează că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost acordată prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 7 august 2017, aprobată prin Legea nr. 258/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 14 noiembrie 2018, prevederi care au următorul cuprins normativ:

—Art. 1 alin. (2): „*Dreptul contribuabililor prevăzuți la alin. (1) de a cere restituirea se naște la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, indiferent de momentul la care s-a perceput taxa, iar prin derogare de la prevederile art. 219 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, cererile de restituire se depun, sub sancțiunea decăderii, până la data de 31 august 2018.*”

Curtea observă că, potrivit alin. (1), la care face referire textul legal criticat, „*Contribuabilii care au achitat taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, prevăzută la art. 214¹—214³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, taxa pe poluare pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, aprobată prin Legea nr. 140/2011, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, prevăzută de Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, cu modificările ulterioare, și timbrul de mediu pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, cu modificările și completările ulterioare, și care nu au beneficiat de restituire până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență pot solicita restituirea acestora, precum și a dobânzilor datorate pentru perioada cuprinsă între data perceperii și data restituirii, prin cerere adresată organului fiscal central competent. Nivelul dobânzii este cel prevăzută la art. 174 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și celor ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 621 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2020, și Decizia nr. 263 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 28 august 2020, a reținut că, așa cum reiese atât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017, cât și din expunerea de motive a Legii nr. 258/2018 pentru aprobarea ordonanței de urgență, legiuitorul a motivat adoptarea acestui act normativ prin prisma necesității reglementării cadrului legal pentru instituirea unei proceduri de restituire a taxei speciale

pentru autoturisme și autovehicule, a taxei pe poluare pentru autovehicule, a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, precum și a timbrului de mediu pentru autovehicule, ca urmare a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene. A fost avută în vedere jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, efectul direct al hotărârilor instanței europene constituindu-l obligația statului român și a autorităților fiscale la restituirea integrală și imediată a taxelor auto nelegal colectate, pentru a evita o posibilă declanșare a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de stat membru al Uniunii Europene. În acest context, s-a impus reglementarea restituirii pe cale administrativă, la cerere, a sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, legiuitorul adoptând, astfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017.

13. Raportat la criticile formulate în speță, Curtea subliniază că fac obiectul procedurii de restituire, pe cale administrativă, sumele prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017, reprezentând: taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, prevăzută la art. 214¹—214³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare; taxa pe poluare pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, aprobată prin Legea nr. 140/2011; taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, prevăzută de Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, cu modificările ulterioare; timbrul de mediu pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, cu modificările și completările ulterioare; dobânzile aferente sumelor mai sus menționate, calculate de la data perceperii acestora și până la data restituirii, nivelul dobânzii fiind cel prevăzută la art. 174 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și anume 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

14. Potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017, dreptul contribuabililor prevăzuți la art. 1 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență de a cere restituirea s-a născut la data intrării în vigoare a acestui act normativ, indiferent de momentul la care s-a perceput taxa, iar prin derogare de la prevederile art. 219 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, cererile de restituire se depuneau, sub sancțiunea decăderii, până la data de 31 august 2018. În acest context, Curtea precizează că art. 219 din Legea nr. 207/2015 consacră termenul de prescripție în care contribuabilul poate solicita restituirea creanțelor fiscale, în sensul că „*Dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la restituire.*” Așadar, reglementarea criticată în speță derogă de la termenele instituite în legislația fiscală, prevăzând faptul că dreptul contribuabililor de a cere restituirea se naște la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017, și anume de la data de 7 august 2017, iar cererile de restituire se depun, sub sancțiunea decăderii, până la data de 31 august 2018. Curtea apreciază că legiuitorul delegat a instituit această sancțiune a decăderii pentru contribuabilii care nu și-au exercitat dreptul de

a depune cererile de restituire a sumelor prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017, ca o măsură disuasivă și justă, în scopul asigurării securității raporturilor juridice.

15. Așa cum s-a reținut atât în jurisprudența națională, cât și în doctrina de specialitate, dreptul de a obține restituirea impozitelor/taxelor percepute de un stat membru cu încălcarea dreptului Uniunii este urmarea și completarea drepturilor conferite justițiabililor de dispozițiile dreptului Uniunii care interzic astfel de taxe. Prin urmare, statul membru este obligat, în principiu, să restituie taxele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii (a se vedea CJUE, *Hotărârea din 21 septembrie 2000, Kapniki Michailidis AE c. Idryma Koinonikon Asfaliseon (IKA), afacerile conexe C-441/98 și C-442/98, EU:C:2000:479, paragraful 30; CJUE, Hotărârea din 10 aprilie 2008, Marks & Spencer plc c. Commissioners of Customs & Excise, afacerea C-309/06, EU:C:2008:211, paragraful 35, precum și CJUE, Hotărârea din 28 ianuarie 2010, Belgische Staat c. Direct Parcel Distribution Belgium N, afacerea C-264/08, EU:C:2010:43.) Rațiunea acestui drept este aceea că un stat membru nu poate profita, iar contribuabilul nu poate suferi o pierdere, ca urmare a aplicării unei dispoziții fiscale naționale incompatibile cu dreptul european. Modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite contribuabililor de dreptul Uniunii nu trebuie să fie mai puțin favorabile decât cele care privesc acțiuni similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și nici nu trebuie să fie concepute într-un asemenea mod încât să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității). În privința acestui din urmă principiu, Curtea de Justiție a Comunității Europene a recunoscut compatibilitatea cu dreptul Uniunii a stabilirii unor termene rezonabile de introducere a acțiunilor, sub sancțiunea decăderii, în vederea asigurării securității juridice, stabilire care protejează în același timp și contribuabilul respectiv, și administrația vizată. Cu toate acestea, pentru a îndeplini funcția de garantare a securității juridice, un termen de prescripție trebuie stabilit în avans.*

16. Curtea observă că prin criticile formulate în speță, autorul excepției susține, în esență, că instituirea, prin art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017, a sancțiunii decăderii în cazul în care contribuabilii nu își exercită, în termenul prevăzut de norma legală, dreptul de a depune cererile de restituire a sumelor achitate cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, taxă pe poluare pentru autovehicule, taxă pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a dobânzilor datorate pentru perioada cuprinsă între data percepției și data restituirii apare ca o restrângere nejustificată și discreționară a dreptului de proprietate.

17. Curtea apreciază ca fiind neîntemeiate aceste susțineri, întrucât necesitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege în limitele și în termenele prescrise de normele legale corespunzătoare nu poate constitui o încălcare a dreptului de proprietate, finalitatea fiind aceea de a asigura un climat de ordine, indispensabil exercitării acestora în condiții optime, prevenindu-se astfel eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor

termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 344 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 5 noiembrie 2003). Faptul că persoana interesată, deși cunoștea sau, în considerarea principiului *nemo censetur ignorare legem*, trebuia să cunoască termenul de valorificare a dreptului de a depune cererea de restituire, nu s-a conformat dispozițiilor normei legale, cu consecințele juridice ce decurg din nerespectarea acesteia, nu este de natură a determina încălcarea art. 44 din Constituție și nici restrângerea exercitării vreunui drept constituțional.

18. Așa fiind, legiuitorul a condiționat exercitarea dreptului la restituirea sumelor achitate cu titlu de taxă specială pentru autoturisme și autovehicule, taxă pe poluare pentru autovehicule, taxă pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a dobânzilor datorate de respectarea termenului prevăzut de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017, în interiorul căruia trebuia depusă cererea de restituire la organul fiscal competent, în exercitarea competenței sale de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele legitime ale altor subiecte de drept, instituind limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Prin urmare, reglementarea de către legiuitor a condițiilor de exercitare a unui drept subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drept, ale căror drepturi sunt în egală măsură ocrotite.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. În subsidiar, Curtea reține că prin Decizia nr. 14 din 22 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 29 septembrie 2015, s-a subliniat că prin Hotărârea din 18 aprilie 2013, pronunțată în Cauza C-565/11, *Mariana Irimie împotriva Administrației Finanțelor Publice Sibiu, Administrației Fondului pentru Mediu*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat că „dreptul de a obține rambursarea unor taxe percepute de un stat membru cu încălcarea dreptului Uniunii reprezintă consecința și completarea drepturilor conferite justițiabililor de dispozițiile dreptului Uniunii care interzic astfel de taxe. Statul membru este, așadar, obligat, în principiu, să ramburseze taxele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii (...). În plus, trebuie amintit că, atunci când un stat membru a încasat taxe cu încălcarea normelor dreptului Uniunii, justițiabilii au dreptul la restituirea nu numai a taxei percepute fără temei, ci și a sumelor plătite acestui stat sau reținute de acesta în legătură directă cu taxa respectivă. Aceasta cuprinde și pierderile reprezentate de indisponibilizarea sumelor ca urmare a exigibilității premature a taxei (...)”. Așa fiind, „plătitorul taxei are dreptul nu numai la restituirea taxei percepute de către statul membru cu încălcarea dreptului Uniunii Europene, ci și la acoperirea prejudiciului cauzat de indisponibilizarea respectivei sume, ca o completare a drepturilor conferite contribuabilului de prevederile dreptului european care interzic o astfel de taxă.”

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sarossy Attila Ferenc în Dosarul nr. 2.013/102/2018 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

